

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Osztályozás
	Szerző			Tárgy
	Cím <i>A nótás város.</i>			Hely
	Forrás: <i>Budapesti hírlap.</i>			Idő
	<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1912 XII/25</i> (Idő)	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.
				<i>613.79</i>
				<i>" 1912 "</i>
				Személy
				Helyszám

— (A nótás város.) Egy vidékről a fővárosba költözött ismerősünk, a kinek a lelkében még szüz talajra találnak a nagyváros impressziói, közölte velünk a következő érdekes megfigyelését, melynek helyességéről meggyőződhetünk:

— Korábban is gyakran látogattam föl Pestre, — mondotta ismerősünk, — és a csillogó fővárosban főképpen az tetszett nekem, hogy az utcákon nagyon sok jókedvű, daloló emberrel találkoztam, a kiken, bár látszott, hogy a mindennapi kenyér után sietnek, de ezt a dolgukat is virágos hangulatban végezték, népdalokat, tánczenét dudolva a nagy sietésben is. Ezért a változatlannul rózsás hangulatért irigyeltem a pestieket és nem is hittem azoknak a sötét színekkel rajzolt beállításoknak, a melyek a nagyvárosi inségről, nyomorról szólnak. Már hogy lehetne inség, nyomoruság ott, a hol oly sok az aranyos kedvű, nótázó ember, a kik gyors ütemű dalokat dudolnak bele a déli verőfénybe, a ránk boruló alkonyatba, őszi ködbe, téli csataiba. Most aztán, hogy már hetek óta vagyok a főváros lakója, tudom, mitől virit itt a jókedv rózsája. Ez a rózsza is csak

csinált virág, hamisított, akár a teje, a zsirja, a kőszene a világvárosnak. A harmadik napja lehettem itt, mikor azon kaptam magamat, hogy már én is indulóval kísérem a saját lépteimet és abban a pillanatban, hogy megindulok a József-köruton, hozzáam szegődik valami divatos dal áriája és ha akarom, ha nem, — később már nagyon is nem akarom, — még Budán is velem van. Elgondolkodtam: vajjon mi különös okom van nekem arra, hogy éppen ma, ezen a ködös, rideg decemberi estén tavaszi jókedvvel járjam az utcákat, holott ez nem szokásom és a megunt vendéglői vacsorától a rosszul fű-

tött szobáig, a mely ream van, minden inkább arra ösztönözhetne, hogy ha már éppen erőt vett rajtam a nótázás kedve, valamelyik gvászinduló siralmas melódiája mellett tegyem meg utamat. Néhány nap mulva azt vettem észre, hogy dalaim tempója helyenként módosul. Egy este a Köruton keringőt kellett dudolnom háromnegyedes taktusban; kellett, Az Oktogon-téren már ugy cifráztam a legvigabbat, hogy Rácz Laci se különben. És a Köruton, a ki dudolt, az mind keringőt, az Oktogonon pedig mind vig indulót fujt. Ez a megfigyelés már közel vezetett az érdekes probléma nyitjához. Ahhoz a megállapításhoz, hogy dehogy is van nekünk nótázó, virágos jókedvünk; nem tuláradó boldogság az, a mi belőlünk dalol, hanem — a nagyvárosi zaj üteme. Kisvárosokban csak annyit tudnak erről, hogy mikor a háziezred trombitaszóval hazatér a gyakorlótérről, akkor az egész városka akarva, akaratlan, az „A ki nem lép egyszerre . . .“ taktusára lép. Itt, Pesten pedig a zaj állandó és ez hangkeverékké olvad össze, melyből hol a villamosok zakatolása, hol a kocsik robogása váltja ki a ritmust, az ütemet. És erre a ritmusra, erre az ütemre lépünk, de még inkább dalolunk mi a főváros utcáin. Valcert a köruton, mert ott lassabb folyása van a forgalomnak és a legvigabbat a széles Oktogonon, a hol gyorsabb tempóban rohannak a fogatok és a gépkocsik. Ez a ritmus nem hagy békén bennünket és akarva, akaratlan, melódiával kell átfonnunk annak ütemét.

Eddig van a vidékről jött ismerősünk megfigyelése; de van nekünk is egy megfigyelésünk. Az, hogy ha a hamisított tej, zsir és szén kizárólag a főváros sajátja is, — az idegesség nem csupán azoké, a kik már hosszabb ideje itt laknak; ez azonban nem zárja ki azt, hogy legyen némi igazság a vidékről jött ember megfigyelésében.